

Arrest

nr. 116 632 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 24 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. VANHEE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij is een Russische staatsburger afkomstig uit het federaal district noordelijke Kaukasus, Tsjetjeense Republiek.

1.2. Op 19 september 2005 vroeg de verzoekende partij voor de eerste maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28 september 2006 met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de toenmalige vaste beroepscommissie.

1.3. Op 15 september 2010 vroeg de verzoekende partij voor de tweede maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20 juni 2011 met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Op 18 juli 2011 vroeg verzoekende partij voor een derde maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 27 juli 2011 door een niet in overwegingname van verwerende partij.

1.5. Op 05 augustus 2011 vroeg verzoekende partij opnieuw asiel aan, opnieuw werd dit afgesloten op 09 augustus 2011 door een niet in overwegingname van verwerende partij.

1.6. Op 23 maart 2012 vroeg verzoekende partij voor een zesde maal asiel aan, dit werd afgesloten op 11 april 2012 door een niet in overwegingname van verwerende partij.

1.7. Op 21 november 2012 vroeg verzoekende partij voor een zevende maal asiel aan, dit werd afgesloten op 27 november 2012 door een niet in overwegingname van verwerende partij.

1.8. Op 24 april 2013 diende de verzoekende partij een achtste asielaanvraag in.

Diezelfde dag nog besloot de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de achtste asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging te nemen.

Deze, thans bestreden, beslissing werd gemotiveerd als volgt:

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat de persoon die verklaart te heten ... geboren te ..., op (in) ... en van nationaliteit te zijn : **Rusland (Federatie van)** die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.04.2013 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 19.09.2005 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hij echter op 21.12.2005 niet erkend werd als vluchteling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 04.01.2006 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie (VBC), waar op 28.09.2006 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 15.09.2010 een tweede asielaanvraag indiende; hem echter op 04.04.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 20.04.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 20.06.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 18.07.2011 een derde asielaanvraag indiende, die op 27.07.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 05.08.2011 een vierde asielaanvraag indiende, die op 09.08.2011 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 27.09.2011 een vijfde asielaanvraag indiende, die op 05.10.2011 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 23.03.2012 een zesde asielaanvraag indiende, die op 11.04.2012 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op

21.11.2012 een zevende asielaanvraag indiende, die op 27.11.2012 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 24.04.2013 een achtste asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn vaderland; de Russische militairen zich daar immers nog steeds bevinden en betrokkene vreest onmiddellijk gearresteerd te worden bij een eventuele terugkeer; echter dient opgemerkt te worden dat betrokkene deze bewering niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter een bewering blijft; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, waarvan het laatste dateert van 27.11.2012, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar middel nader toe als volgt: *“Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij in de thans bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens aanbrengt en dat de Belgische instanties reeds geoordeeld hebben over het asielrelaas van verzoekende partij.

De verzoekende partij wil op deze manier aantonen, dat zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland en dat zij desnoods door veelvuldige herhaling de Belgische instanties probeert te overtuigen van haar daadwerkelijke vrees bij terugkeer naar haar herkomstland.

Het gegeven op zich - zonder kennis van de context - draagt inderdaad niets bij aan de motieven die verzoekende partij zou gehad hebben om te vluchten. Deze achtste asielaanvraag is wel een illustratie van de volharding, en zelfs de onmacht dat verzoekende partij gekend heeft om zo de Belgische instanties te proberen aan te spreken, en geloof te laten hechten aan het asielrelaas van verzoekende partij. Zo dat duidelijk zou zijn dat zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland.

Ten gevolge van deze niet in overwegingname, wordt verzoekende partij verblijf in België geweigerd waardoor zij verplicht zou worden terug te keren naar Rusland, alwaar zij blootgesteld zal worden aan foltering, minstens aan een behandeling die strijdt met art 3 EVRM.

De bestreden beslissing strijdt dan ook met artikel 3 EVRM. »

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “nieuw gegeven” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

De verzoekende partij legde bij het indienen van hun aanvraag geen documenten neer en verklaarde naar aanleiding van het indienen van zijn huidige asielaanvraag het volgende: *“Terugkeren naar mijn vaderland is voor mij levensgevaarlijk. De Russische militairen zijn nog steeds daar. Bij aankomst zou ik onmiddellijk gearresteerd worden en voor wat er daarna zou gebeuren ben ik zeer bang.”*

De verzoekende partij stelt dat zij door de herhaalde asielaanvragen wil aantonen, dat zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland en dat zij desnoods door veelvuldige herhaling de Belgische instanties probeert te overtuigen van haar daadwerkelijke vrees bij terugkeer naar haar herkomstland.

Hiermee weerlegt de verzoekende partij de bestreden beslissing niet waar deze stelt *“echter dient opgemerkt te worden dat betrokkene deze bewering niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter een bewering blijft;”* en hieruit in overeenstemming met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet besluit dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij brengt nog steeds geen enkele vorm van bewijs van haar vrees naar voor.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar middel nader toe als volgt: *“Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.*

Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening zou zijn dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en desgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel:

“feiten of situaties die zich hebben voorgedaan ma de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.(...)”

De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft¹. Zodoende dient er dus - wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden - quod in casu - verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.

Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991. De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.”

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Er blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

Daar waar de verzoekende partij stelt *“dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft. Zodoende dient er dus - wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden -*

quod in casu - verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.” toont hij niet aan dat de formele motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht daar hij zelf aanwijst naar welke wettelijke bepaling artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verwijst in samenhang met de Vluchtelingenconventie.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS